

ΘΕΑΤΡΟ ΜΑΡΙΚΑΣ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ. «Τὰ
Δάθη τῆς Ὀσίας» φάρσα σὲ ἃ πράξεις τοῦ κ.
Τοτοῦ Νταμίρη.

Ἡ φάρσα τοῦ κ. Νταμίρη δὲν ἔχει στερεὸ μῦθο
γιὰ νὰ πλεχτῆ γύρω του. Δίχως κεντρικὸ ἄξονα
στριφογυρίζει στὸ φρέσκο ἄερα καὶ τὰ μέτρια κα-
λαμπούρια ποὺ μᾶς προσφέρει δὲν εἶναι ἱκανὰ νὰ
δικιολογήσουνε τὴν ἀστειολογικὴ φλέβα τοῦ νέου
συγγραφέα. Δὲ μᾶς παρουσιάζει τουλάχιστο ἓνα
κωμικὸ τύπο, ἓνα ζουγραφισμένο χαρακτήρα ἀπὸ
τόσους καὶ τόσους ποὺ ἡ σύγχρονη ζωὴ ἔχει νὰ μᾶς
δώσῃ.

Μιὰν ἀξιόλογη κίνηση χαρακτηρίζει καὶ τὶς τρεῖς
του πράξεις, μὰ κίνηση δίχως σκοπὸ κι ἀποτέλεσμα,
δίχως οἰκονομία σκηνικῆ, μὲ πολλὰ ἀπιθανότητες
γιὰ τὸ περπάτημα τῆς ἀδύνατης ὑπόθεσης. Τὰ περ-
σότερα πρόσωπα διακρίνει μιὰν ἀλύγιστη κουταμάρα
καὶ ἴσως αὐτὸ νὰ εἶναι τὸ πιὸ κωμικὸ τους, μπο-
ροῦμε νὰ ποῦμε, στοιχεῖο. Μὰ ἡ φάρσα τότε μόνο
εἶναι δυνατὸ νὰ κεντρίσῃ τὴν εὐθυμία, ὅταν ξετυ-
λίγεται ἀνάμεσα σὲ ἀθρώπους φίνους στὴν ἐξυ-
πνάδα ποὺ ἔ,τι παθαίνουν τὸ παθαίνουν ἀπὸ σύμ-
πτωση δικιολογημένη κι ἀνεξάρτητη ἀπὸ τὰ πνε-
ματικά τους ὑστερήματα.

Τὰ ὑστερήματα τοῦτα μπορεῖ νὰ βολεφτοῦνε
ἀπὸ τὸ συγγραφέα μόνο καὶ μόνο γιὰ τελειότερο ζου-
γράφισμα τοῦ κάθε τύπου κι ὅχι γιὰ κύρια τοῦ ἔρ-
γου αἰτία κι ἀφορμῆ. Τὸ νᾶνεδιάζεις ἓναν ἠλίθιο
καθαρευυσιάνο πάνου στὴ σκηνῆ ποὺ νὰ δρκίζεταί
δλοένα στὴν Ὀσία Κασσιανῆ δίχως λόγο, θαρροῦμε
πὼς δὲν εἶναι κι αὐτὸ τίποτ' ἄλλο παρὰ ἓνα ἀπὸ τὰ
πολλὰ τῆς ὀσίας Τέχνης λάθη.